

IN VUUR EN VLAM VOOR ELKAAR

Pasen, Hemelvaart en Pinksteren: voor menigeen misschien wat 'ongemakkelijke' christelijke feestdagen. Want uit de dood verrijzen, naar de hemel opstijgen en neerdalen van vurige tongen zijn geen alledaagse en begrijpelijke beelden. Toch kunnen ze boeiende inspiratiebronnen zijn, óók in onze tijd.

Van dankdag naar geboortefeest

Oorspronkelijk waren de drie feesten gebeurtenissen die mensen als één geheel beleefden en vierden. Maar langzamerhand groeiden ze steeds verder uit elkaar en kwamen ze afzonderlijk op de kalender te staan. Ooit begonnen als een dankdag voor het gewas, zeven weken na Pasen, veranderde het Pinksterfeest langzaam van oogstfeest naar pelgrimsfeest. Vele eeuwen geleden kwamen talloze joodse pelgrims vijftig dagen na Pasen aan in Jeruzalem om daar met elkaar Pinksteren te vieren. En passant brachten ze dan na veertig dagen dikwijls ook een bezoek aan de Olijfberg om Jezus' afscheid van zijn leerlingen (Hemelvaart) te gedenken. In de loop der jaren ontwikkelde Pinksteren zich voor christenen vooral tot een feest met een bijzondere en vreugdevolle inhoud: de geboorte van de kerk.

PINKSTEREN

Toen de dag van Pinksteren aanbrak, waren zij allen op één plaats bijeen. Plotseling kwam er uit de hemel een geraas alsof er een hevige wind opstak, en het vulde heel het huis waar zij waren. Er verschenen hun vurige tongen, die zich verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten. Zij raakten allen vol van heilige Geest en begonnen te spreken in vreemde talen, zoals de Geest hun ingaf.

(Handelingen 2, 1-4)

Vier klanken, één geheel

Onze nieuwe Johannes XXIII-parochie is inmiddels de kraamtijd alweer voorbij en de eerste levensmaanden van de nieuw geborene zijn heel voorspoedig en hoopgevend verlopen. En met de symboliek van Pinksteren in het vooruitzicht kan het niet anders of deze koers gaat zich ongetwijfeld doorzetten. Want in de afgelopen maanden heeft iedereen kunnen ervaren dat er een goede geest aanwezig is in de kersverse parochie. Een 'heilige' geest; 'heilig' in de betekenis van helend, heil brengend, heel-makend. Geen vreemde talen, wel vier klanken en toch één geheel. Pinksteren reikt ons ook beelden van vuur en wind aan. Vuur is al sinds mensenheugenis van levensbelang. Vuur als warmte en licht voor elkaar. Vuur dat in je kan branden en jezelf vol vuur kan maken, je in vuur en vlam kan zetten. Vurige tongen, vol passie en elan naar elkaar uitspreken waarvoor je wilt gaan, wat je voor ogen staat, wat je van binnenuit drijft. Net zoals adem en wind: weliswaar onzichtbaar, maar ze gaan als het ware dwars door je heen, verfrissen en zetten je in beweging. Zo bekeken kan Pinksteren een authentieke inspiratiebron zijn voor onze nieuwe Johannes XXIII-parochie.

Aggiornamento

Sinds het eerste Pinksterfeest heeft de kerk vele opvolgers van Petrus als leiders gekend. Alle pausen drukten hun eigen stempel op hun pontificaat. Gemeenschappelijk voor allen van hen was een voorafgaand conclaaf. Maar een concilie... lang niet alle pausen riepen zo'n mondiaal kerkelijk beraad bijeen. Het is een van de grote verdiensten van paus Johannes XXIII geweest dat hij dat eind 1962 wél deed: een oproep om de kerk bij de tijd te brengen. Helaas heeft hij het einde van die kerkvergadering niet meer mogen meemaken, want hij overleed nu bijna vijftig jaar geleden, op 3 juni 1963: eerste Pinksterdag. Zijn oproep om de kerk te moderniseren en net als de leerlingen van Jezus met Pinksteren naar buiten te treden is nu dus bijna een halve eeuw oud. En eigenlijk klinkt deze oproep momenteel nog indringender dan ooit tevoren. Een boeiende uitdaging voor de nieuwe kerkelijke opperherder in Vaticaanstad: zet de ramen wijd open!

Jan Simons